Lietas Nr. C37115715
Lietas arhīva Nr. CA-0296-16/11

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Zemgales apgabaltiesa
Civillietu tiesu kolēģija

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.Knabe
Tiesnese A.Misiuna
Tiesnesis A.Sniedzītis
ar tiesas sēdes sekretāriI.Šabaļinu-Dekaņicku, tulku A.Ozolu-Ozoliņu
piedaloties lietas izskatīšanā prasītājas pilnvarotajam pārstāvim /pers. A/, atbildētājiem /pers. B/, /pers. C/ un viņu pārstāvim /pers. D/
izskatīja atklātā tiesas sēdē videokonferences režīmā
Jelgavā, 2016.gada 3.oktobrī
civillietu AS „DNB banka" prasībā pret /pers. B/ un /pers. C/ par parāda piedziņu sakarā ar /pers. B/, /pers. C/ apelācijas sūdzību par Tukuma rajona tiesas 2016.gada 15.februāra spriedumu

Aprakstošā daļa

AS „DNB banka" (pirms nosaukuma maiņas AS DnB NORD Banka) Tukuma rajona tiesā cēlusi prasību pret /pers. B/ un /pers. C/ par parāda piedziņu, kurā, pamatojoties uz Civillikuma 1., 5., 1278., 1280., 1286., 1309., 1319., 1587., 1589., 1651., 1652.panta 3.punktu, 1692., 1695., 1698., 1716., 1717., 1720., 1722., 1753., 1754., 1755., 1756., 1757., 1764., 1765., 1934., 1946.pantu, lūdz piedzīt no /pers. B/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/, pamatparādu 44906,11 *euro*, procentus par kredīta izmantošanu 13203,71 *euro*, līgumsodu 3622,98 *euro*, visus tiesāšanās izdevumus, noteikt prasītājas tiesības no 2015.gada 22.jūlija līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6% gadā.

Prasības pieteikumā norāda, ka 2008.gada 15.aprīlī starp AS „DNB banka" (turpmāk tekstā prasītāja) un /pers. B/ (turpmāk tekstā atbildētājs Nr.1) kā kredīta ņēmēju, noslēgts kredīta līgumu Nr. 1720/8H36. Atbilstoši kredīta līgumam prasītāja izsniedza atbildētājam Nr.1 aizdevumu 46209 *euro* apmērā. No kredīta līguma izrietošo saistību izpilde tika nodrošināta ar hipotēku uz atbildētājam Nr.1 piederošo nekustamo īpašumu /adrese/, Jūrmalā, par ko puses 2008.gada 15.aprīlī noslēdza ķīlas līgumu Nr.1720/8H36-1. 2008.gada 15.aprīlī starp prasītāju un /pers. C/ (turpmāk tekstā atbildētājs Nr.2) noslēgts galvojuma līgumu Nr.1720/8H36-2. Prasītāja norāda, ka atbildētājs Nr.1 kopš 2009.gada 21.decembra kavē pamatsummas maksājumus un no 2010.gada 22.marta procentu maksājumus. Ņemot vērā minēto, prasītāja vienpusēji atkāpās no kredīta līguma ar 2015.gada 21.jūliju un pieprasīja izpildīt kredīta līgumā noteiktās maksājuma saistības. Prasītāja 2015.gada 21.jūlijā atbildētājiem nosūtīja ierakstītā vēstulē pirmstiesas brīdinājumu par parāda saistībām. Līdz šī prasības pieteikuma sastādīšanas brīdim kredīta līguma izrietošās saistības nav izpildītas.

Rakstveida paskaidrojumos un to papildinājumā atbildētāji norāda, ka prasību neatzīst, jo sakarā ar faktiskiem apstākļiem, atbildētājs nespēj veikt maksājumus par saņemto kredītu, jo atrodas ieslodzījuma vietā. Paskaidro, ka /persona C/nav ņēmis kredītu, bet bija tikai galvotājs, arī viņš pašreiz atrodas ieslodzījuma vietā.

Norāda, ka prasītāja nav veikusi visus pirmstiesas pasākumus, lai rastu iespēju atrisināt atbildētāju radušās problēmas sakarā ar parāda maksājumiem, ko paredz Civilprocesa normas. Prasītāja nav piedāvājusi veikt izlīgumu vai vienoties par mediācijas veikšanu. Atbildētāji uzskata, ka izlīgums šajā strīdā starp prasītāju ir iespējams, jo atbildētājs /pers. B/ neatsakās veikt maksājumus par saņemto kredītu, taču sakarā ar radušos situāciju, kas /pers. B/ liedz turpināt veikt regulārus kredīta maksājumus, būtu jāveic kredīta līguma restrukturizāciju, izdarot līgumā grozījumus, lai /pers. B/ varētu atsākt kredīta maksājumu veikšanu. Apmierinot prasītājas prasību, prasītājai būs liegta iespēja atgūt izsniegto kredīta summu, jo tikai ar atbildētāja /pers. B/ labprātīgu parāda maksāšanu, strādājot un pelnot naudu, prasītājai būs iespējams atgūt parādu.

Ar Tukuma rajona tiesas 2016.gada 15.februāra spriedumu prasība apmierināta. Tiesa nosprieda piedzīt no /pers. B/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/ par labu AS /nosaukums A/ pamatparādu 44906,11 *euro*, procentus par aizdevuma lietošanu par laika periodu no 2010.gada 1.marta līdz 2015.gada 20.jūlijam 13203,71 *euro*, līgumsodu 3622,98 *euro* un tiesāšanās izdevumus - valsts nodevu 1734,69 *euro*, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,83 *euro*, kopā piedzenot 63475,32 *euro ;* noteikt AS /nosaukums A/ tiesības no 2015.gada 22.jūlija līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no /pers. B/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/ likumiskos 6% gadā no piedzītās un nesamaksātās pamatparāda summas; atbrīvot /pers. B/ un /pers. C/ no valsts labā piedzenamajiem ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 10,70 *euro* un izdevumiem par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu 37 *euro* apmērā.

Spriedums pamatots ar sekojošiem argumentiem.

Saskaņā ar Civillikuma 1402.pantu, saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

No lietas materiālos esošā 2008.gada 15.aprīļa kredīta līguma Nr.1720/8H36, kas noslēgts starp AS „DnB NORD Banka" (tagad AS „DNB banka") un /pers. B/, redzams, ka atbildētājam piešķirts kredīts 46209 *euro* apmērā, ar procentu likmi 5,774% gadā, ar atmaksas termiņu līdz 2033.gada 14.aprīlim (lietas 10.-16.lapa). Kredīta līgumā paredzēts, ka atbildētājs Nr.1 veic regulārus ik mēneša maksājumus, dzēšot aizdevuma pamatsummu un procentus. No lietas materiāliem redzams, ka prasītāja savas saistības izpildīja, pārskaitīja uz /pers. B/ bankas konta minēto aizdevuma summu. Aizdevuma izsniegšanu apliecina DnB NORD banka maksājuma uzdevumi kredīta pārskaitījumam (lietas 18.- 200.lapa).

Saskaņā ar Civillikuma 1589.pantu, vienpusēja atkāpšanās no līguma ir pielaižama tikai tad, kad tā pamatota ar paša līguma raksturu, vai kad to zināmos apstākļos atļauj likums, vai arī kad tāda tiesība bijusi noteikti pielīgta.

Saskaņā ar kredīta līguma II daļa 10.5.punkta 2.apakšpunktu, banka var vienpusēji atkāpties no līguma un prasīt kredītņēmēja pilnīgu līguma saistību pirmstermiņa izpildi, ja kredītņēmējs ilgāk kā 30 dienas neveic pilnā apmērā maksājumus saskaņā ar grafiku.

Atbildētāji nav apstrīdējuši norādīto, ka no 2009.gada 21.decembra netiek veikti ik mēneša pamatsummas maksājumi, bet no 2010.gada 22.marta netiek maksāti procenti. Tiesas sēdē atbildētāji atzina, ka maksājumus neveic.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētājiem 2015.gada 21.jūlijā uz viņu deklarētajām dzīves vietām nosūtīts brīdinājums, kurā prasītāja, atsaucoties uz kredīta līguma II daļas 10.5.punkta 2.apakšpunktu, kurā prasītāja norāda, ka vienpusēji atkāpjas no kredīta līguma ar 2015.gada 21.jūliju un pieprasa līdz 2015.gada 11.augustam atmaksāt visu parādu. Prasītāja norāda, ka, ja netiks veikta visa parāda samaksa, tad prasītāja, pamatojoties uz kredīta līguma, ķīlas līguma un galvojuma līguma noteikumiem, iesniegts tiesā prasības pieteikumu par parāda, procentu un

tiesāšanās izdevumu piedziņu (lietas 51.lapa).

Atbildētāju pārstāvja iebildumi, ka paziņojums ir nosūtīts uz deklarēto dzīves vietu nevis faktisko atrašanās vietu, ir nepamatots, atbilstoši kredīta līguma 11.punktam un galvojuma līguma 9.punktam.

Izvērtējot minēto, tiesa atzīst, ka atbilstoši noslēgtajam līgumam puses ir pielīgušas prasītājai tiesību, visu izsniegto aizdevumu un tā blakus maksājumus pieprasīt no atbildētājiem pirms termiņa, ja atbildētāji pienācīgi nepilda pielīgtās saistības. Kā izriet no lietas materiāliem, aizdevuma līgums izbeigts pirms termiņa 2015.gada 21.jūlijā. Līdz ar to prasītāja pamatoti lūdz piedzīt no atbildētājiem visu nesamaksāto aizdevumu pirms aizdevuma līgumā pielīgtā aizdevuma atmaksas beigu termiņa.

Saskaņā ar Civillikuma 1587.pantu, tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesības atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus.

Civillikuma 1934.pants nosaka, ka ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās. Civillikuma 1943.pants nosaka, ka aizņēmējam jāatdod tāda pati summa vai tāds pats daudzums, kādu viņš saņēmis.

No lietas materiālos esošā parāda aprēķina redzams, ka neatmaksātā aizdevuma pamatsumma ir 44906,11 *euro*. Pamatparāda summas aprēķins nav apstrīdēts.

Tiesai nav ziņu, ka atbildētāji pamatparādu līdz lietas izskatīšanai būtu samaksājušas. Līdz ar to no atbildētājiem piedzenams neatmaksātais aizdevums 44906,11 *euro*.

Civillikuma 1753.pants nosaka ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu. Civillikuma 1756.pants noteic pienākumu maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1946.pantu procenti par aizdevumu dodami tikai tad, ja tie bijuši tieši norunāti, vai ja parādnieks pielaidis nokavējumu.

Kredīta līgums 3.punktā puses vienojušās, ka procentu likme ir 5,774 % gadā, kuru banka maina ik pēc 5 gadiem.

No lietas materiāliem redzams, ka procenti par aizdevuma lietošanu ir 13203,71 *euro*. Tie aprēķināti par laika periodu no 2010.gada 1.marta līdz 2015.gada 20.jūlijam.

Ievērojot, ka atbildētāji aizdevumu nav atmaksājuši, par tā lietošanu līdz kredīta līguma izbeigšanas dienai maksājami procenti.

Civillikuma 1716.pants nosaka, ka līgumsods ir pametums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību tajā gadījumā, ja viņa šo saistību neizpildītu vai neizpildītu pienācīgi. Saskaņā ar Civillikuma 1717.pantu līgumsodu var pievienot katram līgumam un to var noteikt ne vien naudā, bet arī citās vērtībās. Līgumsoda apmēru noteic līdzēji, un tas nav aprobežots ar zaudējumu lielumu, kādi paredzami no līguma neizpildīšanas. Kredīta līguma II daļas 10.1.punktā norunāts, ja kredītņēmējs neveic maksājumus saskaņā ar grafiku, kā arī sākot ar desmito dienu no bankas vienpusējas atkāpšanās no līguma, kredītņēmējs maksā bankai līgumsodu 0,3 % dienā no nesamaksātās summas.

Tā kā līgumsods norunāts ne tik daudz par neizpildīšanu vispār, kā par neizpildīšanu īstā laikā, kreditors, ievērojot Civillikuma 1720.pantu, var prasīt kā līgumsodu, tā arī līguma izpildīšanu.

No lietas materiāliem pievienotā parāda aprēķina redzams, ka līgumsods par nokavējumu par laika periodu no 2010.gada 1.septembra līdz 2014.gada 31.decembrim aprēķināts 45950,47 *euro* apmērā. Taču prasītāja samazinājusi līgumsodu līdz 3622,98 *euro*. Tiesa atzīst, ka prasītais līgumsods ir samērīgs un atbilstošs atbildētāju nokavētajām saistībām. Līgumsods nepārsniedz Civillikuma 1716.panta trešajā daļā noteikto apmēru. Pārbaudot lietas materiālus tiesa nesaskata prasītājas negodprātīgu rīcību, kas būtu par pamatu prasības noraidīšanai.

Saskaņā ar Civillikuma 1692.pantu, galvojums ir ar līgumu uzņemts pienākums atbildēt kreditoram par trešās personas parādu, neatsvabinot tomēr pēdējo no viņas parāda. Savukārt Civillikuma 1698.pants nosaka, ka galvinieks atbild nevienam par pašu galveno parādu, bet arī par tā blakus prasījumiem, parādnieka vainas vai nokavējuma dēļ nodarītiem zaudējumiem un tiesu izdevumiem. Atbilstoši Civillikuma 1702.panta noteikumiem prasību var celt uzreiz pret galvinieku, ja tas uzņēmies saistību atbildēt kā pats parādnieks.

No lietas materiāliem redzams, ka 2008.gada 15.aprīlī starp prasītāju un atbildētāju /pers. C/ noslēgts galvojuma līgums Nr.1720/8H36-2 (lietas 17.lapa). Saskaņā ar lietas materiālos esošo galvojuma līguma 1.punktu, /pers. C/ uzņemas pienākumu atbildēta bankai par maksājumu saistību pienācīgu izpildi, kas izriet no bankas un /pers. B/ starpā 2008.gada 15.aprīlī noslēgtā kredīta līguma Nr.1720/8H36. Galvojuma līguma 3.punktā atbildētājs Nr.1 galvo par atbildētāja Nr.1 saistībām kā pats parādnieks.

Ņemot vērā, ka /pers. C/ galvojuma līgumā uzņemas saistību pret prasītāju kā pats galvenais parādnieks, prasītāja pamatoti vērsusies tiesā ar prasību piedzīt parādu arī no galvinieka, ja piedziņa nav iespējama no /pers. B/.

Tiesa uzskata, ka pie šādiem apstākļiem parāda summa, procenti par aizdevuma lietošanu, līgumsods un tiesāšanās izdevumi piedzenami no galvenā parādnieka – atbildētāja /pers. B/, nosakot, ka piedziņas neiespējamības gadījumā piedziņa vēršama uz galvinieku /pers. C/.

Par Tukuma rajona tiesas 2016. gada 15.februāra spriedumu atbildētāji /pers. B/ un /pers. C/ iesnieguši apelācijas sūdzību, kurā lūdz noraidīt prasību.

/pers. B/ savā apelācijas sūdzībā norāda, ka nenoliedz ,ka ir parādā prasītājam AS ”DNB banka”, taču atbildētājs nepiekrīt Tukuma rajona tiesas spriedumam, jo lieta izskatīta formāli, neņemot vērā faktiskos lietas apstākļus, pārkāpjot Civilprocesa likuma prasības, tāpēc tiesas spriedumu atbildētājs pārsūdz pilnā apjomā. Norāda , ka ņēmis aizdevumu sev un ģimenes vajadzībām dzīvokļa iegādei, lai tajā dzīvotu. Taču dzīves apstākļu dēļ kopš 2010. gada janvāra atbildētājs nespēja veikt aizdevuma maksājumu prasītājam, jo nonāca ieslodzījuma vietā un līdz sprieduma stāšanas spēkā atbildētājam ir liegts iesaistīties darbā, lai varētu atsākt veikt saistību izpildi- maksāt saņemto aizdevumu no prasītāja. Norāda, ka pēc atbrīvošanas no ieslodzījuma vietas prasītājam būs nepieciešams atgriezties mājoklī ,kuru iegādājās , saņemot aizdevumu no prasītāja, lai varētu turpināt strādāt un atmaksāt parādu prasītājam.

Apelācijas sūdzībā norāda, ka ,ja prasītāja prasība tiks apmierināta, atbildētājs zaudēs iespējas atgriezties savā iegādātā mājoklī , kas savukārt var būt par nopietnu šķērsli atrast darbu, lai turpinātu veikt parāda maksājumus prasītājam. Apelācija sūdzībā atsaucas uz Civilprocesa likuma 5.pantu. Norāda, ka ne civillikums, ne civilprocesa likums , ne arī citi likumi neparedz tādus faktiskos lietas apstākļus, kuros nonāca atbildētājs, izskatot šo lietu, lai pasludinātu taisnīgu spriedumu, kas neradītu papildus apgrūtinājumus atbildētājam, kā arī atbildētāja ģimenei, bērnam ,tajā pašā laikā neierobežotu prasītāja tiesības atgūt no atbildētāja izsniegtu naudas aizdevumu mājokļa iegādei. Atsaucās uz Latvijas Republikas Satversmes 89.pantu, no kura uzskata, ka izriet, ka cilvēka pamattiesības ir tiesības uz mājokli. Tikai ļaunprātīgas darbības , neveicot attiecīgus komunālos maksājumus vai maksājumus par saņemtajiem pakalpojumiem , ļaunprātīgi izvairoties atmaksāt parādsaistības, ar tiesas spriedumu varētu piespiedu kārtā piedzīt izveidojušos parādu. Norāda, ka atbildētājs neatsakās atzīt aizdevumu no prasītāja un gatavs to sākt atmaksāt pie pirmās iespējas.

Atbildētājs/pers. C/ pievienojas atbildētāja /pers. B/ apelācijas sūdzībai un pilnīgi to atbalsta.

Apelācijas tiesas sēdē prasītāja pilnvarotais pārstāvis /pers. A/ apelācijas sūdzību neatzina, prasību uzturēja pēc tajā norādītajiem motīviem, pirmās instances tiesas spriedumu atzina par pamatotu.

Atbildētājs/pers. B/ apelācijas tiesas sēdē prasību neatzina, apelācijas sūdzību uzturēja pēc tajā norādītajiem motīviem.

Atbildētājs/pers. C/ apelācijas tiesas sēdē prasību neatzina, apelācijas sūdzību uzturēja pēc tajā norādītajiem motīviem.

Motīvu daļa

Noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus un argumentus, izvērtējot rakstveida pierādījumus lietā, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība ir apmierināma, apelācijas sūdzība noraidāma, pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.pantu tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.pantu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tajā norādītajā apjomā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Izskatot civillietu AS „DNB banka" prasībā pret /pers. B/ un /pers. C/ par parāda piedziņu sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību, kurai pievienojies /pers. C/, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Tukuma rajona tiesas 2016.gada 15.februāra spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ tiesnešu kolēģija pievienojas minētā sprieduma motivācijai un Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā nenorāda.

Apelācijas sūdzību atbildētāji ir iesnieguši ,pārsūdzot pirmās instances spriedumu pilnā apmērā, vienlaikus norādot , ka atzīst savas parādsaistības par labu prasītājam. No minētā izriet, ka atbildētāji prasību minētās summas apmērā atzīst, uz ko arī norādījis atbildētāju pārstāvis /pers. D/ tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pie apelācijas sūdzības tiesas sēdē.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst par nepamatotiem apelācijas sūdzības argumentus par to, ka pārsūdzētajā spriedumā tiesa lietu izskatījusi formāli, neņemot vērā faktiskos apstākļus un pārkāpusi civilprocesa normas.

Civillietu tiesas kolēģija izvērtējot lietā esošos pierādījumus, konstatē, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums prasītāja prasībā par parāda piedziņu apmierināšanu ir pareizs un pilnībā pietiekams, pirmās instances tiesa balstījusi savus spriedumā ietvertos argumentus uz lietā esošajiem materiāliem, konstatētajiem faktiem un devusi tiem pareizu novērtējumu, ievērojot materiālo un procesuālo tiesību normas.

Apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu par to, ka parādsaistības radušās sakarā ar to , ka no 2010. gada atrodas ieslodzījumā un ir liegts iesaistīties darbā, ko pirmās instances tiesa atbildētāju ieskatā nav vērtējusi, ir pamats prasības noraidīšanai, Civillietu tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu.

Kā jau minēts no apelācijas sūdzības kopumā izriet, ka atbildētājs /pers. B/ atzīst parādu, taču radušos situāciju skaidro ar ārējiem apstākļiem - to, ka kopš 2010. gada janvāra nonāca ieslodzījuma vietā un viņiem ir liegts iesaistīties darbā, lai varētu atsākt veikt saistību izpildi.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā kredītsaistību un ar to saistīto pienākumu uzņemšanās brīdī atbildētāji kā tiesībspējīgas un rīcībspējīgas personas apzinājās (vai viņiem vismaz vajadzēja apzināties) ne tikai minēto saistību būtību, apjomu un ilgumu, bet arī spēju uzņemties atbildību par minēto saistību pilnīgu izpildi, tai skaitā arī gadījumā, ja mainās atbildētāju ienākumu un izdevumu apmērs, veselības stāvoklis, ģimenes apstākļi u.tml.

Atbildētāju radušās finansiālās grūtības un tas, ka viņi šobrīd atrodas ieslodzījumā nevar būt par pamatu uzņemto saistību nepildīšanai. Aizņēmēja pienākums veikt aizdevuma un ar to saistīto maksājumu atmaksu tiesību teorijā netiek saistīts ar „nepārvaramas varas" jeb „*force majeure*" fakta iestāšanos, jo „nepārvarama vara padara līguma izpildi neiespējamu, nevis kaut kādā mērā tikai apgrūtina" (*Kalvis Torgāns. Saistību tiesības. Mācību grāmata. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2014, 73.lpp.*), tādējādi atbildētāja pieminētie apstākļi nevar būt par pamatu prasības noraidīšanai.

Līdz ar to atbilstoši Civillikuma 1587.pantam atbildētāju materiālā stāvokļa pasliktināšanās sakarā ar to, ka atrodas ieslodzījuma vietā, kā vēlāk radušās izpildīšanas grūtības, nedod atbildētājiem tiesību nepildīt ar kredīta līgumu un ķīlas līgumu uzņemtās saistības.

Civillietu tiesu kolēģija attiecībā uz atbildētāja apelācijas sūdzībā minēto argumentu, ka prasības apmierināšanas gadījumā zaudēs mājokli, kuru iegādājās, saņemot aizdevumu, norāda, ka saskaņā ar Civillikuma 1319.pantā noteikto ķīlas ņēmējs, kuru parādnieks nav noteiktā laikā apmierinājis, var meklēt sev apmierinājumu no ieķīlātās lietas un šajā nolūkā spert visus vajadzīgos soļus tās pārdošanai.

Civillietu tiesu kolēģija atsaucas uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 10.oktobra spriedumā lietā SKC-166/2013 pausto atziņu, ka atbilstoši Civillikuma 1278.pantam, ķīlas tiesība ir nepašnieka lietu tiesība, kuras uzdevums ir aizsargāt kreditoru un dot viņam iespēju pārdot parādnieka īpašumu, lai no iegūtajiem naudas līdzekļiem segtu parādu.

Tiesa atzīst, ka pie apstākļiem, kad atbildētājs /pers. B/ savas saistības nav izpildījis, kreditors - prasītājs var celt prasību par ķīlas tiesības realizēšanu pret ķīlas devēju – atbildētāju /pers. B/, kurš nekustamo īpašumu - dzīvokļa īpašumu Nr./adrese/, Jūrmalā, kadastra Nr./numurs A/, ir ieķīlājis par labu prasītājam, noslēdzot Ķīlas līgumu Nr. 1720/8H36-1 un labprātīgi piekritis tam, ka no Kredīta līguma izrietošo saistību izpilde tiek nodrošināta

ar hipotēku.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, katrai pusei jāpierāda tie fakti uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība, atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Lietā nav iegūti pierādījumi, ka atbildētāji savas saistības lietā izpildījuši un parāda summu būtu pilnībā vai daļēji samaksājuši. Atbildētāji noslēgto kredīta ,ķīlas un galvojuma līgumu nav apstrīdējuši, nav apstrīdējušas lietā iesniegto parāda, procentu un līgumsoda apmēru. Tādejādi prasība ir pilnībā apmierināma.

Tiesāšanas izdevumu piedziņu nosaka Civilprocesa normas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Pie šādiem konstatētiem apstākļiem prasība apmierināma, piedzenot no atbildētāja /pers. B/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/, par labu /nosaukums A/pamatparādu 44906,11 *euro*, procentus par aizdevuma lietošanu par laika periodu no 2010. gada 1.marta līdz 2015. gada 20.jūlijam 13203,71 *euro*, līgumsodu 3622,98 *euro* un tiesāšanas izdevumus - valsts nodevu 1734,69 euro, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,83 *euro,* kas nav samaksāti iepriekš, kopā piedzenot 63475,32 *euro.*

Noteikt AS ''DNB banka'' tiesības līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6% gadā no piedzītās un nesamaksātās pamatparāda summas.

Tiesa ņemot vērā to, ka atbildētāji atrodas ieslodzījuma vietā un negūst ienākumus, atzīst ,ka ir likumīgs pamats pilnībā atbrīvot atbildētājus no valsts labā piedzenamajiem ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 13,63 *euro* un izdevumiem par valsts nodrošinātas juridiskās palīdzības sniegšanu 74 *euro* apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu atbildētajam nosakāms desmit dienu termiņš sprieduma labprātīgai izpildei, skaitot no sprieduma spēkā stāšanas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

AS „DNB banka" prasību pret /pers. B/ un /pers. C/ par parāda piedziņu apmierināt.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu AS "DNB banka", reģ. Nr. 40003024725, pamatparādu 44906,11 *euro*, procentus par aizdevuma lietošanu par laika periodu no 2010.gada 1.marta līdz 2015.gada 20.jūlijam 13203,71 *euro*, līgumsodu 3622,98 *euro* un tiesāšanās izdevumus - valsts nodevu 1734,69 *euro*, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 7,83 *euro*, kopā piedzenot 63475,32 *euro*.

Noteikt AS "DNB banka", reģ. Nr. 40003024725, tiesības līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, bet piedziņas neiespējamības gadījumā no /pers. C/, personas kods /personas kods/, likumiskos 6% (sešus procentus) gadā no piedzītās un nesamaksātās pamatparāda summas.

/pers. A/, personas kods /personas kods/, un /pers. C/, personas kods /personas kods/, no valsts labā piedzenamajiem ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 13,63 *euro* un izdevumiem par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu 74 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentam, 30 dienu laikā kasācijas sūdzību iesniedzot Zemgales apgabaltiesā.

Noteikt pilna sprieduma sastādīšanas datumu -2016. gada 10.oktobris.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.Knabe

Tiesnese A.Misiuna

Tiesnesis A.Sniedzītis